

Arrest

nr. 282 380 van 22 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 19 september 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 juli 2022 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 november 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, bij aangetekend schrijven van 8 september 2020, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 juli 2022 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, met toepassing artikel 9bis van de wet van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.09.2020 werd ingediend door :

*[I.I.A.A., Y.] [...]
[J.M.S., H.M.] [...]
Nationaliteit: Egypte
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 10.09.2015 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België, met uitzondering van de periode van 27.10.2016 tot 27.12.2018 in het kader van het gegrondheids-onderzoek van hun aanvraag 9ter.

De duur van de procedure - namelijk twee jaar en zes maanden voor mijnheer en één jaar en zes maanden voor mevrouw - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op medische redenen in hoofde van mijnheer als buitengewone omstandigheden. Ter staving hiervan leggen ze een geschiktheidsattest dd. 25.06.2020 van Dr. [N.] voor en een attest dd. 26.06.2020 van dr. [T.]. Ze wijzen er tevens op dat de Dienst Vreemdelingen-zaken zelf attesteerde dat betrokkene door zijn medische toestand onmogelijk kon reizen waardoor hij op 09.08.2016 werd vrijgesteld uit het gesloten centrum voor illegale vreemdelingen. Ze verwijzen naar het medisch attest dd. 05.08.2016 van dr. [A.] dat hiervoor de grond vormde. Echter, allereerst merken we op dat uit het attest dd. 05.08.2016 blijkt dat betrokkene niet kon reizen tot een te voorziene operatie. Deze operatie is momenteel uitgevoerd (zoals blijkt uit het attest dd. 26.06.2020 van dr. [T.]) waardoor dit attest niet meer actueel is. Tevens blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij op basis van de hier ingeroepen medische problematiek, reeds vijf aanvragen 9ter indiende, die allen negatief werden afgesloten, waarvan de laatste met een ongegronde beslissing op 27.12.2018. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27.03.2019. De ingeroepen medische problematiek werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden omdat de nodige behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020). Hoewel de bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde medische attesten dateren van na deze beslissing 9ter, blijkt hieruit niet dat betrokkene actueel niet meer in staat is om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Tenslotte wijzen we er nog op dat de voorgelegde attesten slechts een beperkte actualiteitswaarde hebben daar ze beiden dateren van meer dan twee jaar geleden. Hoewel uit deze stukken blijkt dat betrokkene nood heeft aan een strikte follow-up, heeft hij nagelaten zijn dossier te actualiseren met de nodige stukken waaruit deze follow-up zou blijken. Evenmin toont betrokkene aan dat de nodige follow-up niet beschikbaar is in het land van herkomst. Uit de verschillende medische adviezen van de dienst 9ter blijkt bovendien dat deze

opvolging wel degelijk beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij jarenlang gedoogd werden op het Belgische grondgebied. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten en verschillende negatieve beslissingen betekenden en dus wisten dat zij zich in illegaal verblijf bevonden en het land dienden te verlaten. Hoewel mijnheer inderdaad een medische problematiek kent (en dit sinds 2009) blijkt uit het administratief dossier (met name uit de medisch adviezen dd. 07.10.2014, dd. 13.02.2017 en dd. 20.12.2018 evenals medische attesten bijgevoegd bij huidige aanvraag 9bis) niet dat deze elementen een belemmering vormen om veilig te reizen en dus om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van hun in België opgebouwde gezin[s]- en familielevens. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad familieleden hebben op het Belgische grondgebied, met name de broer van mijnheer, zijn echtgenote en hun twee kinderen. Echter, deze familieleden beschikken evenmin over verblijfsrecht en kunnen er dus voor kiezen om samen met betrokkenen terug te keren naar Egypte. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale [bindingen] geen bewijzen voorleggen. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Egypte uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij door een terugkeer al hun goede relaties op de helling gezet zouden worden. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk

nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen van algemeen goed gedrag zouden zijn en over een blanco strafregister zouden beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen reeds meer dan vier jaar en half in België zouden verblijven, dat zij zich intussen goed geïntegreerd zouden hebben, dat zij tal van initiatieven zouden nemen om zich zo goed mogelijk te integreren in de Belgische samenleving, dat zij hier tal van contacten zouden hebben, dat zij hier tal van vrien[d]schappen opgebouwd zouden hebben, dat zij hier zeer actief zouden zijn in verschillende verenigingen en dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen geen enkel stuk voorleggen inzake hun voorgehouden integratie.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Schending van de aangevoerde bepalingen doordat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met het privé- en gezinsleven

1.

Verzoekers dienden een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis Vw. bij de Burgemeester van hun verblijfplaats.

Artikel 9bis Vw. bepaalt dat in dat geval buitengewone omstandigheden moeten worden aangevoerd, die aantonen waarom de aanvraag niet vanuit het herkomstland kan worden ingediend:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven”.

Verzoeksters brachten als buitengewone omstandigheden onder meer de banden die zij in BELGIË hebben opgebouwd en hun jarenlange verblijf in België.

Het komt de verwerende partij toe deze elementen te onderzoeken en in mee te nemen in de overweging om tot de beslissing te komen.

Er dient een afweging te worden gemaakt tussen iemands gezins- en privéleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

In casu zijn verzoekers al sinds respectievelijk 2013 en 2014 in België. Er werd in al die jaren door de overheid slechts één enkele poging ondernomen om verzoekers het land uit te zetten, en dit kon niet doorgaan omwille van medische redenen. Verzoekers worden sindsdien al die tijd gedoogd op het Belgische grondgebied. Het spreekt dan ook voor zich dat verzoekers zich willen integreren en hun verblijf willen regulariseren.

De regularisatieaanvraag werd ingediend op 08.09.2020, doch pas twee jaar later ontvingen verzoekers een beslissing (na een eerdere onwettige en dus vernietigde beslissing te hebben ontvangen).

In al die tijd hebben verzoekers zich verder geïntegreerd in de Belgische samenleving, en de banden met Egypte zijn onbestaande geworden.

De bestreden beslissing stelt daaromtrent dat de verplichting om een aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post in Egypte, enkel een eventuele tijdelijke scheiding zou impliceren, en dat dit aldus geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De bestreden beslissing legt aldus de nadruk op het feit dat de scheiding slechts tijdelijk zou zijn, en dat dit daarom geen buitengewone omstandigheid betreft.

De bestreden beslissing gaat daarbij voorbij aan het probleem dat het niet om de tijdelijkheid gaat, maar wel om de onmogelijkheid tot verblijf. Verzoekers zijn reeds bijna tien jaar in België, en hebben geen banden meer met Egypte. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post in Egypte houdt niet enkel een tijdelijke scheiding in, zoals de bestreden beslissing stelt, maar houdt ook in dat verzoekers geen enkele plaats hebben om te verblijven en zij de facto dakloos zouden zijn, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt.

Door verzoekers te verplichten de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post in Egypte, worden verzoekers verplicht om hun woning te verlaten en op straat te leven. Alzo wordt hun gezinsleven geschonden (art. 8 EVRM) en wordt een onmenselijke situatie gecreëerd (art. 3 EVRM).

Verzoekers menen dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Aldus heeft de verwerende partij de elementen onvoldoende onderzocht en is ze onvoldoende zorgvuldig te werk gegaan.

De bestreden beslissing schendt dan ook voormelde bepalingen."

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van openthoud in het buitenland. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één,

op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers stellen in wezen dat zij niet akkoord gaan met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hen wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

Allereerst dient te worden gesteld dat verzoekers, door aan te geven dat zij sedert respectievelijk 2013 en 2014 in België verblijven en verweerder in die periode slechts één, mislukte, repatriëringspoging ondernam, slechts herhalen wat zij reeds in hun verblijfsaanvraag hebben uiteengezet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder met dit betoog rekening heeft gehouden. Hij lichtte immers toe dat uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers reeds verschillende beslissingen waarbij hen het verblijf werd geweigerd en waarbij hen het bevel om het grondgebied te verlaten werden betekend, zodat zij wisten dat zij zich in illegaal verblijf bevonden en het land dienden te verlaten. Verweerder heeft op die wijze aangegeven dat zij verkeerdelijk voorhouden dat zij werden gedoogd. De gegevens waarop verweerder zijn argumentatie baseert vinden ook steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit deze stukken blijkt immers dat verweerder zowel op 9 januari 2015 als op 3 augustus 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen ten aanzien van beide verzoekers, dat hij ten aanzien van verzoekster ook op 17 december 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam en dat hij daarenboven op 3 augustus 2016 ten aanzien van hen beiden een beslissing nam tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar. Het betoog van verzoekers dat zij sinds 2015 worden gedoogd op het Belgische grondgebied mist derhalve feitelijke grondslag. Het gegeven dat de Belgische autoriteiten slechts één poging ondernamen om hen gedwongen te verwijderen en dat deze poging niet slaagde omdat er op dat ogenblik een medisch probleem werd vastgesteld dat een verwijdering tijdelijk onmogelijk maakte, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekers zelf toe om gevolg te geven aan rechtsgeldig genomen beslissingen die de verplichting inhouden om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers wijzen er in tweede instantie op dat de bestreden beslissing (bijna) twee jaar nadat zij een verblijfsmachtiging aanvroegen werd genomen. Zij laten evenwel na toe te lichten waarom dit gegeven de Raad ertoe zou dienen te brengen te concluderen dat de bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast. Het feit dat deze beslissing bijna twee jaar na het indienen van de verblijfsaanvraag werd genomen impliceert geenszins dat moet worden aangenomen dat er enige buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, speelt of dat deze beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid.

Verzoekers benadrukken voorts dat zij zich gedurende de behandelingstermijn van hun aanvraag om machtiging tot verblijf verder hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving. Zij tonen hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk heeft opgemerkt dat zij zich weliswaar beroepen op hun integratie in België, doch dat zij nalieten de vereiste stukken aan te brengen om deze voorgehouden integratie te staven en dat zij evenmin concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder heeft daarenboven ook verwezen naar een arrest van de Raad van State waarin kan worden gelezen *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden geoordeeld.

Verzoekers houden ook nog voor dat zij, na een verblijf van bijna tien jaar in het Rijk, geen banden meer hebben met Egypte en dat zij bij een terugkeer naar dat land, bij gebrek aan een verblijfplaats, genooddaakt zullen zijn om op straat te leven. Verzoekers voerden dit in hun verblijfsaanvraag evenwel niet aan als een element dat het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure in de weg zou staan, zodat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid dat hij dit element niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft weerhouden. Daarenboven kan niet zomaar worden aangenomen dat verzoekers geen banden meer zouden hebben met het land waarvan zij de nationaliteit hebben en waar zij volgens hun eigen verklaringen zijn geboren en gedurende bijna veertig jaar hebben verbleven. Het gegeven dat verzoekers er in slagen om in een land waar zij onwettig verblijven in onderdak te voorzien laat ook toe te concluderen dat zij zeer zelfredzaam zijn, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat zij in een land waar zij legaal zullen verblijven en waar zij, gelet op hun eerdere langdurige verblijf, toch familie, vrienden en kennissen moeten hebben geen onderdak zullen kunnen vinden, waardoor een tijdelijke terugkeer niet mogelijk zou zijn.

De uiteenzetting van verzoekers laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. Dat verzoekers België dienen te verlaten is voorts niet het gevolg van de bestreden beslissing, maar wel van het feit dat zij onwettig in het Rijk verblijven en geen gevolg gaven aan de hen ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten. Het gegeven dat verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren waar zij legaal kunnen verblijven en werken laat daarnaast ook geenszins toe te besluiten dat zij worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zoals reeds gesteld kan niet worden aangenomen dat verzoekers in hun land van herkomst niet kunnen terugvallen op familie, vrienden of kennissen en dat zij niet voldoende zelfredzaam zijn om de nodige acties te ondernemen om in hun levensonderhoud en de nodige accommodatie te voorzien.

Er kan niet worden besloten dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

2.2.4. Aangezien de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekers hun gezinsleven niet kunnen verder zetten kan evenmin worden besloten dat het recht op een gezinsleven, zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM, door verweerder in het gedrang wordt gebracht. Er wordt tevens niet aangetoond dat enig aspect van hun privéleven, dat effectief onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling valt, ingevolge de bestreden beslissing in gevaar komt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK